

SÁRÁNDI JÓZSEF

Alaktalan történetek

*Alaktalan történetek
alakítják – sikamlós szappanok.
Halottal álmodtam megint.
Azonosíthatatlan arc, alak – .
Lélekvesztők a nappalok.*

*Ajtót csöngetésre nem nyitok.
Barátok, szeretők, mind oda.
Őrládként melengetem szobám.
Postás, díjbeszedő, hivatalnok,
házam előtt tétova.*

*Mintha beteg lennék –
seholsem és mégis vagyok.
Tetszhalottan, vagy tán egészen is,
kibúvó nélkül létezőn –
gyanút, bármineműt nem cáfolok.*

Leányvár, 1992. I. 24.

A szeretet égő csipkebokra

*Amit irántad érzek,
belém pusztul.
Belepusztulok.
Velem pusztul.*

*Nézem a szemed.
Simogatom az arcod.
Visszanézel.
Visszasimogatsz.
Visszaölelsz.*

*Pedig szenvedélybeteg
a testem.*

Züllőfélben a lelkem.

*Mégis egymás felé
vezérel a szeretet
égő csipkebokra.*

*Akárki vagy
immár csak Veled
bírom elviselni,
két semmi közt
az áttűnést.*

Leányvár, 1992. I. 24.

Tetszhalálban

*Csak fekszem
s naphosszat bámulom
a plafon repedezett égboltozatát
Semmihez sincs kedvem
hetek óta
Rádió tévé sugározza
a kinti zűrzavart
Mennyi fondorkodás
és nyomor özönlik felém
Sánta hasonlattal élve:
szitává lövik a lelkem

Mitévő legyek?
Szeretnék talpra állni
a halhatatlan tetszhalálból*

Leányvár, 1992. III. 6.

Áldozatbemutató

*Haramiak között éltünk,
s ha ki mert, ellenállt,
a lélek kötelére akasztották,
agyonütötték alkohollal,
eleven tetemét fölboncolták.*

*Visszavarrt sebéből genny szivárog,
ablakában holló károg.
Morfiumot kap – Ó enyhület! –
csukottan is lássa:
a földben sem lesz nyugovása.*

Leányvár, 1992. III. 11.

Háló

T. Zs. emlékkönyvébe

*Már akkor is hiányzol,
mikor jelen ha vagy.
Egyre szaggatottabb...
Helyem üresen marad.*

Leányvár, 1992. III. 12.